

— Jaj, te szegény Fecske, — búgta a Galamb — úgy jártál te, mint azok az emberek, kik életüket sietve élik le s a nagy sietségben semmit se látnak abból, ami úton-útfélen gyönyörködést kínál!

(Bartóky József.)

MI A LEGSZEBB A VILÁGON?

Szép az Alföld sík vidéke,
Azt se tudni, hol a vége.
Álmodozva betakarja
Köröskörül az ég alja.

Rajta egymást váltogatják
Rozsvetés és buzatáblák.
A pusztákon gulya, ménes,
A rét sok virággal ékes.

Szép a Felföld bérevidéke:
Hegyek nyúlnak fel az égbe.
S lehet-e képzelni szebbet:
Sziklák ölen tengerszemét?

Szép az erdő a sok fával,
Mélyén zendül sok madárdal.
Erdő alján, patak mellett
Mosolygó kék nefelejések.

Szép a tenger, hogyha szelid,
Csendes vizét hajók szelik.
De ha vihar támad rajta,
Hullámaít égig csapja.

Szép az ég is fejünk felett:
Báránnyfelhőcskék mennyezet.
Éjtszaka is van varázsa:
Ezer csillag ragyogása.

Mi a legszebb a világon?
Szép itt minden, mint az álom.
S aki mindezt teremtette,
Áldott legyen Isten neve!

(P. Abrahám Ernő.)

Az eiveszett paradicsom.

Igazi kis paradicsom volt a mi kertünk.

Mindjárt a lakóházunk mellett kezdődött s azután elnyúlt messze-messze, hogy amikor édesanyánk a tornácra éles szóval hívogatott bennünket, bizony alig hallottuk ezt meg a végén.

A verandánkat befutotta a borostyán meg a délig-nyitó. Olyan sűrű volt az, hogy teljességgel nem tudott rajta áthalolni a nap.

A sok rózsza a veranda előtt kábító pompával köszöntötte a reggelt. Amíg a hajnal hűs harmata el nem párologott a szirmokról, addig nem is merték kibontogatni, széjjelnyitogatni sűrű szirmaikat a rózsák. De mikor a bűbajos reggel aranyfénye meghintett minden fát, virágot: akkor nekividult kertünkben a tömérdek rózsza. Napsugárba vágyva, mindegyik a legszebb akart lenni: a vérpirostól a bársonyos feketéig, meg a halványpirban eselő esipkebimbóig, mind sütkérezni vágyott a színek pompáját osztó nap világosságában, melegében.

A ház mellett jobbról-balról magas lucerna-tábla vonult.

Ha a szél meglegyintette szárnyát, a tömérdek zöldség elkezdett előtte hajladozni, bólintgatni, hullámozni, mint a tenger vize, vagy mint a mezőkön a vetés.

Olyankor kis kék pillék raja szállt ki a lucerna sűrűségéből. Ott libegett egy darabig, mintha ezer meg ezer nefelejeset hintene le az égből valami láthatatlan szellem, végre a pilléskék eltünedeztek, visszalibbentek a lucernalevelekre. Ha elshant fölöttük egy fecske, megse moccantak, észre nem vétették volna magukat a kerek világért sem.

A rózsafák közt hajnalban fülemile csattogott, a málnasor gyümölcsösében egyik fáról a másikra repdesett a sok sárgarigó.

Valami gyönyörűség volt az: itt hűsölni, ezen a szellős, árnyékos, gyönyörű úton, ahol egy-egy rejtett pad, egy-egy eldugott, fatörzsből kifaragott karosszék kínált pihenést.

Pedig nem ez volt a mi kertünk legnagyobb szépsége, legislegszebb kellemessége, hanem a — sziget!

— Én Istenem! Az a mesébe való kis sziget!

Titkosan susogó nádastó vette körül, a tavon egyetlen átjáró volt: a sóhajok hídja. Két erős facölöpön két szál deszkát fektettek keresztül. Mellette lécből vékony karfát vertek, hogy legyen miben megfogózni annak, akinek nagyon is könnyen szédül a feje. Az egész alkotmányt elvihette volna egy jókora vihar. Ha szél volt: ingott-ringott a keskeny palló, de azért nem esett benne hiba, mert volt, aki védelmezze.

Négy hatalmas, erős szomorúfűz hajtotta le rá gyászos, sűrű lombját. A híd két végén állt jobbról-balról egy-egy. Mint egy mennyezetes ágya a szomorúságnak. Azoktól nem is látzott a sóhajok hídja, amíg alájuk nem bújunk. Azok nem engedték nagyon garázdálkodni a szeleket, ha nekirohantak a hídnak, elébük tartották bozontos fejüket s míg annak sűrűségén átverte magát a vihar: akkorra elgyengült, erőtlenül vergődött, maga-magát fogta meg a hidra boruló zöld kriptában.

A híd mellett, a sárgás tó vizében kíváncsi kecskebéka ütögette fel minduntalan a fejét. Ha észrevette, hogy nézzük, visszakapta magát, olyankor nagyot buggyant a víz.

Túl a hídon, kis Robinzon-szigetünkön, nem volt más, csak sűrű fű, lombos végén gyümölcsfák, meg egy lugas. Egy vadszőlő-lugas, amelynek termésével, kemény bogyoival lövöldöztük meg egymást s amelynek recés, csipkézett levelei olyan gyönyörű festői tarkasággal fonnyadtak el ősszel, először sárgává, azután pirossá, majd lilaszínűvé s végül mindenféle árnyalatával a barnának.

Mínt hogy a levelek nem egyszerre indultak haldoklásnak, hát ugyanegy időben mindenféle szín megfért a lugas lombján.

Mikor itt olvasgattunk, beszélgettünk, egyszer csak megszólalt a vén kőrifa rejtekében a vadgerle bűgása. Ugy hall-

gattuk, hogy észre se vettük, milyen nagyokat csípnek rajtunk a fű között ránk szálló szúnyogok.

Ebéd után olyan jó volt itt a kiterített gyékényen egyet szundítani, este olyan megható volt itt hallgatni a falusi hang csengését, bongását, amíg elcsendesült minden.

Az ember szinte önkénytelenül is összetette a kezét s imádkozott.

Nagy benső öröm, igazi mély boldogság volt az.

Ha azt mondta volna valami égi hatalmasság: maradjunk itt örökre, el ne menjünk innen, mert ez a mi otthonunk, aminőt soha, soha többet nem találunk, de szívesen ott maradtunk volna! De nem szólt mihozzánk így senkisé.

Inkább még jött az élet mindenféle ügyes-bajos nyomorúsága és elszólongatott bennünket onnan.

Elmentünk, elköltöztünk.

A kis hűgom tapsolt, örült, hogy milyen szép, új világot fogunk megismerni. Milyen más lehet, mennyivel szebb lehet a nagy világ, mint ez a falusi kert, ahol minden nyáron ugyanazok a virágok nyílnak, ugyanolyan fajta finom lisztes borsót, meg babot termel az édesanyánk, aki szegény folyvást ugyanúgy bosszankodik és szidja a két kotkodácsoló tyúkot, a csipegető-pityegető csirkét, ha ki meri kaparni az ő drága veteményét.

* * *

És elmúlt sok esztendő. Megismertük a nagy világot, amelytől olyan sokat vártunk, amelyet olyan gyönyörűnek hittünk. Láttuk a sok hiú csillogást és a sok hamis gyémántot, ami nemesak az újjain ragyog az embereknek, hanem sokszor a szemükben is, a lelkükben is. És visszakíváncoztunk a mi kis kertünkbe, ahol minden, de minden olyan nagyon igaz és őszinte volt mindig.

Szerettünk volna leszakítani egy délig-nyitót, egy borsotyanlevelet a mi barátságos verandánk környékén. Kíváncoztunk a málnasor közé, a kis kék lepkékhez, a sóhajok hídjára, a szomorúfüzek altató dalokat zsongó lombja alá. Hadd látnók megint a mi kis házunkat, amit valaha kastélynak tartottunk. Hadd símogatnók meg a vén Bodrit, mikor hízelegve jön hozzánk, hogy a kezünket megnyalja.

Nem állottuk ki sokáig a honvágyat. Elindultunk ketten a hűgommal hazafelé.

A bérlőt nem találtuk otthon. Egy pár ismeretlen család volt a ház körül, a régi béresek már sehoh. Talán meghaltak, talán elvándoroltak, talán elküldte őket az új gazda. Nem állotta útunkat senki, körülnézhettünk elhagyott családi fészünkön.

Elmentünk a verandára, a délignyitó helyett felfutott paszuly fonta körül bágyadt sárga leveleivel az oszlopokat. Lementünk a rózsatelepre: ott már csak négy vagy öt rózsátó

szomorkodott, a szívósabb fajtából, amelyeknek nem kell gondozás, nem árt a fagy. A málnasor ritka, megtiporva, kigázolva. Egy malackonda turkál közte, ott hűsöl, ha a lucernatáblák helyén levő árpa-tarlón megunta a turást és szemecskélést. Ha nagy a meleg, bekocognak a malacok a szigetet környező tóba, amely csak egy sárfészek most már: ott betúrják magukat az iszapba s csöndes rőfögéssel fejezik ki jó érzésüket. A kert tele van gazzal, parajjal, temérdek veréb csiripel a magányosan felnyúló kenderágakon. Ámde sehol egyetlen egy énekes madár, a szigeten lévő nagy körtefáról egy ölyű röpi el, mikor arra mentünk.

Mintha sohase lettünk volna mi itten, olyan idegen minden, olyan üres, olyan szívtelen! Báresak sohase jöttünk volna vissza, hogy ne lássuk ezt a nagy pusztulást, felfordulást.

Vajjon esténkint szól-e még a kis harang.

Vajjon elhallatszik-e idáig s imádkoznak-e az emberek, ha hallják?

Szomorúan, szótlanul mentünk egymás mellett.

Mikor kiértünk megint a poros útra, ahol szekerünk várt, hűgom a nyakamba borult és zokogni kezdett.

A bamba falusi fiúcskák, akik a kerítés hasadékan kukucskáltak ki az imént, el nem tudták gondolni, mi bajunk?

(Bárony István.)

FUTBALLMECCS A RÉTEN.

Rendetlen volt a kis Béla,	Beneveztek az egerek,
Vagy tán feledékeny,	Meg egy csapa szöcske,
Elvesztett egy ping-ponglabdát	A nézők közt ott volt mindnek
Odakinn a réten.	Apja, bátyja, öccse.

Nem tudta, hogy hol veszett el,	Ide-oda lökdösték a
Nem nagyon kereste,	Fehér ping-pong labdát,
Az egerek találták meg	Hol egy egér rugott bele,
Holdvilágos este.	Hol a szöcskék kapták.

Ha már eza labda — mondták —	Bagoly uram szemüvegét
Itt veszett el nálunk,	Az orrára tolta,
Akkor holnap labdarugó	Ő a bíró, úgy számolja,
Mérvőzést csinálunk!	Kinek hány a gólja?

Meghívták az erdő népét,	Féldőben abbahagyták,
Nem volt köztük egy se,	Dé elkezdtek újra,
Aki ne szeretett volna	S megverték az egereket
Eljönni a mecesre.	Tizenkettő: nulla!

(B. R. L.)